

ע"פ 3835/13 - המערער בע"פ 3835/13, עדי רווח, המערער בע"פ 3936/13, אורלי וונדה נגד המשיבה, מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייט

ע"פ 3835/13

ע"פ 3936/13

לפני:
כבוד השופט א' רובינשטיין
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט א' שהם

המערער בע"פ 3835/13: עדי רווח
המערער בע"פ 3936/13: אורלי וונדה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעורים גזר דינו של בית המשפט המחוזי (סגן הנשיאה
(כתארו אז) אלרון והשופטים גלעד וד"ר רניאל) מיום
23.4.13 בתפ"ח 36439-09-10

תאריך הישיבה: ט"ז בטבת התשע"ד (19.12.13)

בשם המערער בע"פ 3835/13: עו"ד יגאל כהן; עו"ד ליאור בנימין

בשם המערער בע"פ 3936/13: עו"ד יובל זמר

בשם המשיבה: עו"ד נורית הרצמן

בשם שירות המבחן למבוגרים: עו"ס ברכה וייס

פסק-דין

השופט א' רובינשטיין:

א. שני ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי (סגן הנשיאה (כתארו אז) אלרון והשופטים גלעד וד"ר רניאל) מיום 23.4.13 בתפ"ח 36439-09-10. בגזר הדין הוטלו על המערערת בע"פ 3835/13, ילידת 1988, ארבע שנות מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצר) ומאסר מותנה בן שנתיים למשך שלוש שנים; על המערערת בע"פ 3936/13, ילידת 1989, הוטלו שנתיים מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצר) ומאסר מותנה בן שנה אחת למשך שלוש שנים. עניינה של הפרשה - התעללות נפשית ומינית בחוסים במרכז שיקום בצפון הארץ.

יצוין, כי מלכתחילה הופנו הערעורים גם כנגד הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי מיום 16.5.12, אולם בדיון שהתקיים ביום 19.12.13 מחלו המערערות - בהמלצת בית המשפט - על הערעור כנגד ההרשעה. נותרו איפוא הערעורים על גזר הדין.

כתב האישום

ב. כתב האישום אשר הוגש כנגד המערערות (תפ"ח 36439-09-10) גולל מסכת קשה. בכתב האישום נטען, כי המערערות הועסקו כמטפלות במרכז השיקום, וכי במחלקה בה עבדו אושפזו חוסים שאינם נושאים אחריות פלילית בשל מצבם הנפשי או השכלי. נטען, כי במספר מקרים הורתה המערערת בע"פ 3835/13 לחוסה לנשק חוסה אחרת בתמורה לסיגריה וזאת לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, וכי נהגה ללפף את גופם של החוסים בנייר טואלט ולצלמם, ובמקרה אחד ביקשה מחוסה לקלל עצמה, והאירוע הוקלט על-ידי המערערות. עוד נטען, כי המערערות נהגו להורות לחוסים לתפוס בשדיה של חוסה אחרת ולנשקם, ואף זאת לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. במקרה אחד - כך נטען - הורתה המערערת בע"פ 3835/13 לחוסה לבצע מין אוראלי בחוסה אחר, תוך שהמערערת בע"פ 3936/13 צוהקת למראה המתרחש, ובהמשך המערערת בע"פ 3835/13 הכריחה את אחת החוסות להכניס לפיה את איבר מינו של אחד מהחוסים האחרים. לאחר מכן, כך לפי כתב האישום, ניסו המערערות לגרום לחוסה לבעול אותה חוסה. בכתב האישום נטען, כי ביום 30.8.10, הורתה המערערת בע"פ 3835/13 לחוסה לנשק חוסה אחרת בתמורה לסיגריה והוא עשה כן, ולאחר מכן הורתה לו להרים את חולצתה ולנשק את שדיה, וכי אחר כך הורידה את החוסה על ברכיה כשראשה בין רגליו של החוסה. נטען, כי המערערת בע"פ 3936/13 היתה עדה למתרחש וצחקה למראה עיניה. לבסוף נטען בכתב האישום, כי ביום 5.9.10 שהתה חוסה פלונית בתא הבידוד כשהיא עירומה. נטען, כי המערערת בע"פ 3835/13 הכניסה לתא חוסה אחר, הורתה לו לנשק את שדיה של החוסה ולהכות בישבנה, ולאחר שעשה כן הורידה את ראשו לעבר איבר מינה החשוף של החוסה, וזאת לאחר שהמערערת בע"פ 3936/13 אמרה לה ללמדו לבצע בחוסה מין אוראלי. המערערות - כך נטען - צחקו למראה עיניהן. כתב האישום ייחס למערערות עבירות שונות, לרבות גרם ניסיון לאינוס.

פסק הדין קמא

ג. הכרעת דינו המפורטת של בית המשפט המחוזי, המשתרעת על פני 104 עמודים, ניתנה ביום 16.5.12. בית

המשפט המחוזי הרשיע את המערערות בחלק הארי של העבירות והמעשים שיוחסו להן בכתב האישום, אולם זיכה אותם, מחמת הספק, מעבירה של גרם ניסיון לאינוס, ותחתיה הורשעו בעבירה של גרם מעשה מגונה. באחד מהאישומים זוכו המערערות, אף זאת מחמת הספק, מעבירה של גרם מעשה מגונה, וזאת בהתייחס לאירוע בתא הבידוד המתואר בכתב האישום. בסופו של דבר, הורשעה המערערת בע"פ 3835/13 בעבירה של גרם מעשה סדום לפי סעיפים 350 ו-347(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 בנסיבות סעיפים 345(א) ו-345(ב) (5) יחד עם סעיף 29 לחוק; מספר מקרים של גרם מעשים מגונים לפי סעיפים 350 ו-348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב) (5) יחד עם סעיף 29 לחוק; התעללות נפשית ומינית בחסרי ישע על ידי אחראי לפי סעיף 368 סיפא יחד עם סעיף 29 לחוק; ומספר מקרים של גרם מעשים מגונים לפי סעיפים 350 ו-348(א) בנסיבות סעיפים 345(א) (5) לחוק. המערערת בע"פ 3936/13 הורשעה בעבירה של גרם מעשה סדום; מספר מקרים של גרם מעשים מגונים; התעללות נפשית ומינית בחסרי ישע על ידי האחראי; ומקרה אחד של סיוע לגרם מעשים מגונים לפי סעיפים 350 ו-348(א) בנסיבות סעיפים 345(א) (5) ו-31 לחוק.

ד. גזר הדין בעניינין של המערערות ניתן ביום 23.4.13. בית המשפט המחוזי הביע את שאט הנפש ממעשיהן, אשר פגעו בחוסים חסרי ישע, הנתונים באופן מוחלט לחסדיהן. כן עמד בית המשפט המחוזי על העובדה כי מדובר בשרשרת ארוכה ומתמשכת של אירועים ולא במעידה חד-פעמית. בגזר הדין נאמר, כי שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינין של המערערות, וכי ביחס לשתייהן סבר שירות המבחן כי לא נטלו אחריות על מעשיהן ולא הפנימו את חומרתם. בית המשפט ציין, כי לפי הערכת מסוכנות שנערכה בעניינה של המערערת בע"פ 3835/13, התנהגותה של זו "מניפולטיבית ולא אמינה", היא לא נטלה אחריות על מעשיה, וכי "רמת המסוכנות להישנות פגיעות גבוהה לטווח הארוך", אף שמדובר בהשערה בלבד. מאידך גיסא עמד בית המשפט המחוזי על הנסיבות לקולה – גילן הצעיר של המערערות והיעדרן של עבר פלילי. באשר למערערת בע"פ 3835/13 צוינו גם שירותה הצבאי התקין, תפקודה הנורמטיבי ונישואיה, ובאשר למערערת בע"פ 3936/13 צוינו חלקה בפרשה, הקטן באופן משמעותי מזה של המערערת בע"פ 3835/13. בית המשפט המחוזי ציין, כי יש לבכר את האינטרס הציבורי, שכן "בית המשפט מחויב לפרוש כנפיו ולהגן במיוחד על החלש ועל מי שאינו מסוגל להגן על עצמו מפני מי שמתעלל ופוגע בו, בין מתוך הרצון לספק את דחפיו החולניים או המיניים ובין מכל סיבה אחרת". יחד עם זאת נאמר כי אין המדובר בעבירות נפוצות, במיוחד כשהן מבוצעות על ידי נשים, ויש לקוות כי גם ענישה מתונה "תרתיע ותמנע מקרים עתידיים". בסופו של יום, הוטלו על המערערת בע"פ 3835/13 ארבע שנות מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצר) ומאסר מותנה בן שנתיים למשך שלוש שנים; ועל המערערת בע"פ 3936/13 הוטלו שנתים מאסר (בניכוי ימי מעצר) בפועל ומאסר מותנה בן שנה אחת למשך שלוש שנים. בקשות לעיכוב ביצוע נדחו והמערערות מרצות את עונשיהן.

הערעורים

ה. כאמור מעלה, מעיקרא הופנו הערעורים גם כנגד הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי, אולם בהמלצתנו מחלו המערערות על רכיב זה של ערעוריהן.

ו. באשר לגזר הדין טוענת המערערת בע"פ 3835/13, כי מדובר בענישה מחמירה, וכי בית המשפט קמא לא נתן משקל מספיק לקשייה הפיסיים והמנטליים ולהיעדר הכשרה מתאימה במרכז השיקום. לטענתה, בית המשפט המחוזי לא נתן משקל להליך הטיפול בו החלה, למצבה הנפשי הרעוע לרבות החשש לאבדנות, ולעדויות חיוביות בנוגע לעבודתה במרכז השיקום. נטען, כי העונש במקרה דנא חמור במידה ניכרת ממקרים אחרים של התעללות, בהם מנעד הענישה היה בטווח שבין עבודות שירות לשמונה עשר חודשי מאסר בפועל.

ז. בע"פ 3936/13 נטען, כי העונש שהוטל על המערערת שם חורג "חריגה של ממש מהעונש הראוי בנסיבות העניין", וזאת בשים לב לנסיבותיה האישיות ולנסיבות המקרה. נטען, כי חרף "תנאי הפתיחה הלא פשוטים" עלה בידיה של המערערת לסיים בהצלחה את בחינות הבגרות, לשרת בתפקיד יוקרתי בצבא ולנתב את חייה אל מסלול חיים נורמטיבי. לטענת המערערת, חלקה באירועים היה קטן משמעותית מזה של המערערת בע"פ 3835/13, והיא נגררה לביצוע המעשים על-ידי האחרונה. עוד נטען בערעור, כי יש ליתן משקל לפרק הזמן שחלף מאז הוגש כתב האישום - למעלה משלוש שנים.

ח. בעיקרי הטענות מטעם המדינה נטען, כי העונשים שהשית בית המשפט המחוזי "ראויים ומידתיים", וכי מעשיהן של המערערות וניצולם של החוסים פוגעים בשורשי כל אמות המוסר ומעוררים סלידה קשה. המדינה טוענת, כי נוכח העובדה שמדובר בסדרה מתמשכת של מעשים, השיקול השיקומי נסוג מפני האינטרס הציבורי. נטען, כי תסקירי שירות המבחן לא באו בהמלצה טיפולית בעניין של המערערות, וכי מחוות דעת המרכז להערכת מסוכנות עולה, שרמת מסוכנותה של המערערת בע"פ 3835/13 - גבוהה, ולגבי המערערת בע"פ 3936/13 נאמר בתסקיר שירות המבחן כי אין ניתן לשלול סיכון להתנהגות בעייתית ופורצת גבולות בעתיד.

תסקירים משלימים של שירות המבחן

ט. בתסקיר משלים מיום 17.12.13 נאמר, כי תפקודה של המערערת בע"פ 3835/13 במאסר - חיובי. נאמר, כי המערערת תיארה באזני גורמי הטיפול את העבירות בהן הורשעה כהאשמות שווא, ולהתרשמותם של אלה היא ממזערת את העבירות ומתקשה לקבל אחריות עליהן. עוד נאמר, כי המערערת ביטאה מוטיבציה לטיפול ושיקום, שיסודה - כך נאמר - ברצונה לקדם את מצבה במאסר. חרף זאת - כך נאמר - נבחנת התאמתה לטיפול ייעודי לעבריינות מין. בהחלטה מיום 28.8.13 נקבע, כי אין מקום לקבל הערכת מסוכנות עדכנית בנוגע למערערת זו, באשר ניתן להסתפק בהערכת המסוכנות שהוגשה - זה לא כבר - בבית המשפט המחוזי.

י. באשר למערערת בע"פ 3936/13 נאמר בתסקיר המשלים, כי בשלב הראשוני היה תפקודה במאסר תקין, ולאחרונה הפסיקה לעבוד והחלה ללמוד בכיתת יהדות, וכי הפרה את תנאי חופשתה. נאמר, כי מערערת זו טרם שולבה בטיפול ייעודי לעברייני מין בין כתלי הכלא, ושאלת שילובה כאמור נמצא בבחינה. עוד נאמר בתסקיר, כי המערערת בע"פ 3936/13 נוטלת אחריות חלקית על מעשיה, בעיקר בגין אי מניעת עבירות על ידי אחרים. בהערכת מסוכנות מיום 20.11.13 תוארו קורות חייה של המערערת בע"פ 3936/13, וכן בדיקות קודמות שנערכו לה וממצאיהן. נאמר, כי המערערת מכחישה ביצוען של העבירות החמורות בהן הורשעה, ומציגה עצמה כקרבתן וכמי שנגררה אחר המערערת בע"פ 3835/13, וכי אינה מסוגלת לקבל אחריות על התנהגותה. עוד נאמר, כי יש לקחת בחשבון את ההשפעה הנפשית של עבודה במקום כזה על אשה צעירה וחסרת ניסיון. באשר למסוכנותה של המערערת בע"פ 3936/13 נאמר, כי רמת המסוכנות כלפי אוכלוסית אנשים חסרי ישע היא בינונית-נמוכה, וכי אינה עוברת את הרף של רמת המסוכנות הנמוכה לרצידיביזם מיני לגבי יתר האנשים.

הדין

יא. בדיון (שנערך ביום 19.12.13) חזרו הצדדים על טענותיהם. בא כוח המערערת בע"פ 3835/13 הדגיש את גירושה בעקבות ההליך הפלילי, וכן את הקושי לשיטתו בעבודה בה שובצה מול החוסים. בא כוח המערערת בע"פ

3936/13 טען, כי זו נטלה אחריות על מרבית מעשיה כבר בשלב מוקדם, וכי בהקשר הענישה יש ליתן משקל לעובדה שהמערערת לא עברה הכשרה לתפקיד. באת כוח המדינה טענה כי עסקינן בענישה ראויה ומידתית. איפשרנו למדינה להוסיף אסמכתאות לאחר הדיון ולמערערת להגיב. המדינה העבירה מספר פסקי דין. לא באה במועד תגובה מצד המערערת ולא ראינו להמתין עוד.

הכרעה

יב. לאחר העיון, החלטנו להיעתר במידת מה לשני הערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי, ולהפחית במקצת מן העונשים, כפי שינומק.

יג. אכן, כתב האישום שהוגש כנגד המערערת, ובעקבותיו הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי, מגוללים פרשה מחרידה, המעלה קבס בקרבו של כל הנחשף לה. מדובר בשפל מדרגה מוסרי; מעשים כאלה פסולים בכל אדם, אך בניהול דיון העיקר הוא כמובן מיהותם של הקרבנות - חוסים הסובלים מליקויים אישיותיים שונים, חלקם על רקע פיגור שכלי. המערערת ניצלו את מעמדן ופגעו - באופן בלתי אנושי - בחלשים וחסרי ישע. לכך יש להוסיף, כי עסקינן בשרשרת נמשכת של אירועים. המערערת, אשר היו צריכות לשמש כמבטחם של החוסים, השפילו אותם ורמסו את כבודם. שופטים בכהונתם עוסקים לא אחת בפתלוגיה של החברה האנושית; ואולם ישנם מקרים שבהם הפתלוגיה זועקת, ותמיהה גדולה עולה, כיצד בני אנוש יורדים למדרגה זו, של פגיעה בחלש שבחלשים, חולי נפש חוסים. עבודה בטיפול בחולי נפש היא עבודה קשה, רגישה, טעונה אמפטיה וגם מידת הרחמים. מה שנגלה בתיק זה מגלה את היפוכן של אלה. הוא בעל גוון מיני, אך עיקרו השפלת האדם. המערערת הן צעירות שאך זה יצאו לחיי המעשה משירות צבאי, ללא הכשרה מתאימה לתפקידים אלה, דבר האומר דרשני; אך אין צורך בהכשרה כדי שלא לעשות מעשים כאלה. בתי המשפט מצווים להגן על החלשים שבחברה, ולעקור מחשבה מלבם של אלה שכבוד החלשים הוא בעיניהם כאסקופה הנדרסת; ענישה מחמירה היא אחד האמצעים לכך.

יד. מדוע איפוא בכל זאת הגענו למסקנה כי יש מקום להקלת מה בעונשן של המערערת? הסניגורים - אשר עשו מלאכתם נאמנה - הגישו פסיקה, בה הוטלה ענישה נמוכה משמעותית מבענייננו במקרים של התעללות. אנו סבורים כי יש להעלות את רף הענישה, אך לעשות כן באופן שיש בו הדרגתיות.

טו. מטעם הסניגוריה הוצגו פסקי דינו של בית משפט זה בע"פ 5248/06 גוריאצקין נ' מדינת ישראל (2006), שם הורשעה מטפלת בטלטול תינוקות שבטיפול בחזקה ובהכאתם בראשם ובישבנם. היא נדונה לשמונה עשר חודשי מאסר, נוכח עברה הנקי ורקע נפשי, אף שהעבירות תוארו על-ידי השופט לוי כ"התנהגות שבן-אנוש מתקשה לעכלה, שהרי שלובים בה רוע ואכזריות כלפי קטינים חסרי ישע, אשר מעטים דוגמתם" (פסקה 5). בע"פ 8749/06 הררי נ' מדינת ישראל (2009) מדובר במי שניהל מעון לחוסים ונהג בהם באמצעי ענישה חריגים בחומרתם, והורשע בהתעללות בחסר ישע בידי אחראי ובתקיפת חסר ישע בידי אחראי, ונאמר (פסקה 3 מפי השופט לוי) כי "התנהלות המערער קשה היא, ובמעשיו היו שלובים לא רק אלימות פיזית, אלא גם ביזוי של חוסים, השפלתם ורמיסת כבודם. התנהגות שאתה מצפה כי לא יחטא בה מי שנטל על עצמו את המשימה הקשה לדאוג לצרכיהם של חסרי ישע, מקל וחומר נוכח עברו בשירות בתי הסוהר והכשרתו כעובד סוציאלי". עונשו של המערער, כיון שעשה כן בשל תפיסת עולם שגויה, ותרומתו החיובית בעבר שצוינה על-ידי רבים, לרבות חוסים, הופחת מ-18 חודש לשנה. הוזכרו גם פסקי דין של בתי המשפט המחוזיים, כגון ת"פ 7129-08 (חיפה) מדינת ישראל נ' דוידוב (2009), שם התעללה מטפלת לאורך חודשים בחוסים

בעלי רמות פיגור שונות, לרבות קטינים, ונאמר כי "מעשיה של הנאשמת איומים וראויים לכל גינוי". נגזרו 15 חודשי מאסר בפועל. בת"פ 2184-06 מדינת ישראל נ' מרגולין ואח' (30.9.13), נגזרו על רופאים ואחות בבית חולים פסיכיאטרי בעבירות שכללו גם התעללות של חלקם בחוסים חסרי ישע, והנאשמת נדונה ל-9 חודשי מאסר בפועל ואחרים לעונשים קלים יותר.

טז. מצדה הביאה המשיבה כאסמכתאות, ראשית, פסק דין מבית המשפט המחוזי (תפ"ח (מרכז) 28225-06-12, 18.12.13) שם נדון נאשם ב-29 אישומים במעשים מגונים בהסכמה שבמרמה, גרם מעשה מגונה בקטינה, הטרדה מינית בקטינה, שימוש בגוף קטין לעשית סרסור תועבה, ניסיון לגרם מעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה 16 בהסכמה שהושגה במרמה לגבי מיהות העושה וכן גרם מעשה אינוס, ועוד. הנאשם נדון ל-14 שנות מאסר. בע"פ 8653/10 פלוגית נ' מדינת ישראל (2011) שעניינו התעללות מינית של הורים בבנם הקטין, והם נדונו לחמש שנות מאסר. צורף גם מאמר מאת I.P. Morano באשר לחובתם של רופאים לתיעוד פגיעות מיניות באנשים הסובלים מפיגור.

יז. עיינו בפסיקה זו, וסבורנו באורח כללי כי עניינו חמור מן המקרים שהביאה הסניגוריה, בעיקר באשר התנהלות הנפסדת של המערערות נשאה - במקרים לא מעטים - צביון מיני. יש לזכור, כי לפי סעיף 355(א) לחוק העונשין, העונש בחלק מן העבירות בהן הורשעו המערערות (לפי סעיפים 347(ב) ו-348 לחוק העונשין) לא יפחת מרבע העונש המירבי שנקבע להן בחוק (עם, וכפי שציין בית המשפט המחוזי, שאין מדובר במאסר בפועל בלבד, וראו סעיף 355(ב) לחוק), קרי - לגישתו של המחוקק יש להשקיף בחומרה על עבירות אלה. הם ראויים איפוא לענישה כבדה מאותם מקרים שעליהם נסמכה הסניגוריה, בלא שאביע דעה על מקרה שאינו חלוט. ובכלל ראוי לענישה בתחום זה שתהא משמעותית ומרתיעה, בודאי את הנאשמים עצמם בתיקים השונים, ואולי - אולי - גם את הרבים - אך מסר כזה ראוי שיהא הדרגתי. ומנגד, המקרים שהביאה המדינה שונים לחומרה, כעולה מעובדותיהם, וקשה להקיש מהם, ושוב - בלא הבעת דעה ככל שעדיין אין תיק מסוים חלוט.

יח. בצד החומרה היתרה, עלינו לשוות לנגד עינינו את נסיבותיהן האישיות של המערערות. מזה, שתיהן צעירות מאוד, בעת העבירות היו סמוך לאחר השחרור מצה"ל וצר שגם לא הוכשרו כדבעי לתפקיד הרגיש שהיה עליהן למלא, הן נעדרות עבר פלילי, וניהלו אורח חיים נורמטיבי קודם לאירועים נשוא כתב האישום; ומנגד, תסקירי שירות המבחן לא באו בהמלצה חיובית לגביהן. אכן יש הבדל ביניהן, כאמור, בהערכת המסוכנות, שלגבי המערערת בע"פ 3835/13 היא גבוהה, ולגבי המערערת בע"פ 3936/13 בינונית-נמוכה.

יט. במכלול סברנו, כי בנסיבות, יש מקום להפחתת מה, אך כזו שתשקף פער מספיק בהשוואה למקרים קודמים של התעללות, בשל מגמת ההחמרה ובשל הגוון המיני, וכן פער בין שתי המערערות. עונש המאסר בפועל של המערערת בע"פ 3835/13 יופחת מארבע שנים לשלוש שנים, ושל המערערת בע"פ 3936/13 יופחת משנתיים לשישה עשר חודש. יש לקוות, כמות שציין בית המשפט המחוזי, כי עסקינן במקרה ייחודי וחרוג, וכי אין מדובר במציאות שבה מטפליהם של חוסים ומשגיחיהם הם "קציני סדום" (ישעיהו א', י'); מכל מקום, העונשים שהוטלו על המערערות אמורים לבטא באופן מעשי את הקול הבוקע משורות אלה, המבקש להגן על החלש וחסר הישע מפני הנוטלים לעצמם דרור לפגוע בו, ועם זאת תוך התחשבות, כמצוות הדין, בנסיבות האישיות כפי שתוארו ובצרכי שיקומן של המערערות, שיש לקוות כי יושג.

יט. אנו נעתיים איפוא לערעוירים בפרמטרים האמורים. שאר חלקי גזרי הדין יעמדו בעינם.

השופט י' עמית:

אני מסכים.

השופט א' שהם:

אני מסכים.

ניתנה היום, ד' בשבט התשע"ד (5.1.2014).

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט רובינשטיין.